

1

WEER THUIS

Sannes moeder schonk voor de tweede keer thee in. 'Je eet toch nog wel een boterham? Je hebt alleen een beschuit en een plak koek op.'

Sanne schudde haar hoofd. 'Ik heb geen trek meer.' Ze schoof haar stoel naar achteren en stond op.

'Je thee.'

Zuchtend pakte ze haar glas van tafel. 'Ik neem wel een boterham mee naar school,' zei ze tussen twee slokken door. 'Voor in de pauze.'

Haar moeder knikte instemmend. 'Ik zal er één voor je klaar maken. Ga jij maar alvast je spullen pakken.'

'En doe een andere trui aan,' riep Tim haar na. 'Er zit een onwijze vlek op.'

Geschrokken keek Sanne naar haar nieuwe trui. 'Waar dan?'

Grinnikend keek Tim haar aan. 'Geintje!'

'Pestkop!' beet ze haar broertje toe. 'Het enige waar jij goed in bent is klieren.' Met grote stappen beende ze de kamer uit.

‘Pff, wat een bui heeft die griet,’ mopperde Tim. ‘Als ze zo blijft, dan mag ze van mij weer terug naar dat gastgezin. Opperuimd staat netjes.’

‘Die bui drijft heus wel weer over,’ stelde zijn moeder hem gerust. ‘Ze is alleen wat nerveus voor haar eerste schooldag. Wedden dat ze morgen weer een stuk vrolijker is?’

‘Ik hoop het. Weet juf Carla eigenlijk dat ze terugkomt?’

‘Ja, ik heb haar een paar dagen geleden gesproken. Ze vond het erg leuk. Ga jij nu ook maar snel je spullen pakken, anders kom je weer te laat.’

Terwijl Tim de trap op klom, stond Sanne voor de spiegel haar haren te borstelen. Het sprong vandaag alle kanten op. Nadat ze een paar speldjes in had gedaan, liep ze naar het bureau. Wat moest ze meenemen?

Uiteindelijk verdween alleen de roze etui in haar rugtas. Boeken had ze niet, want die had ze vlak voor de herfstvakantie ingeleverd. Sanne grijnsde. Haar klasgenoten van groep 8 zouden raar opkijken als ze ineens weer voor hun neus stond. Alleen haar beste vriendin Marieke wist het. En Milan natuurlijk ook. Hij was hartstikke blij geweest. ‘Nu kunnen we elkaar weer veel vaker zien,’ had hij gezegd.

Ze werd opgeschrikt door de bel.

Tim stak zijn hoofd om de deur. ‘Je verkering is er.’

‘Bemoei je er niet mee!’ Ze wierp hem een nijdige blik toe en rende de trap af.

‘Wat ben je vroeg,’ verwelkomde ze Milan. ‘Zeker een van je goede voornemens.’

Hij grinnikte. ‘Klopt. Ik heb m’n wekker een kwartier eerder gezet.’ Hij keek naar Sanne, die haar jas van de kapstok haalde. ‘Heb je een nieuwe trui?’

‘Ja, hoe vind je hem?’

‘Gaat wel.’

Sanne draaide zich met een ruk om. ‘Hoezo, gaat wel? Hij is toevallig hartstikke leuk.’

‘Waarom vraag je het dan?’ vroeg hij plagerig.

‘Pff... begin jij nu ook al? Tim was ook al zo vervelend.’

Sannes moeder kwam de gang in lopen. ‘Hier,’ zei ze. ‘Dit zou je haast vergeten.’ Ze duwde Sanne een broodtrommel-tje in de handen. ‘Heb je Sannes nieuwe trui al bewonderd?’ vroeg ze vervolgens aan Milan.

‘Ja, hij is hartstikke leuk.’

Sanne grinnikte.

‘Wat is er?’ informeerde haar moeder.

‘O, niets.’

‘Dan is het goed. En nu snel naar school, want je kunt vandaag niet te laat komen.’

Jessie stootte Nadia aan. ‘Kijk, daar is Sanne! Kom!’

Ook Marieke liep haar beste vriendin tegemoet.

‘Sanne, wat doe jij hier?’ Jessie keek haar verbaasd aan.

‘Moet je vandaag niet naar school? Of beginnen ze in Zoetmegen een week later?’

Van verschillende kanten kwamen er kinderen aanlopen. Sanne kreeg meteen allerlei vragen op zich afgevuurd.

‘Hoe is het op je nieuwe school?’

‘Zijn je gastouders aardig?’

‘Heb je al turnwedstrijden gehad?’

Lachend keek Sanne rond.

‘Kom op,’ zei Jessie ongeduldig. ‘Je hebt nog niets gezegd. Kom je alleen even langs of ga je nog even mee naar binnen?’

‘Dat laatste. En ik ga niet meer weg.’

Verrast keek iedereen Sanne aan.

‘Super, hè.’ Marieke stak haar arm door die van Sanne.

‘Ze komt weer lekker bij ons terug.’

Iedereen begon door elkaar te praten.

‘Top!’ reageerde Jessie enthousiast. ‘Zonder jou was het een stuk saaier in de klas.’

De bel maakte een einde aan de feestvreugde. Juf Carla stond al in de deuropening. ‘Leuk dat je er weer bent,’ zei ze hartelijk. ‘Nu is groep 8 tenminste weer compleet.’

Ze liepen samen naar het lokaal.

‘Je mag op je oude plekje gaan zitten,’ zei de juf.

Zoals gewoonlijk begonnen ze met een kringgesprek. Iedereen had in de kerstvakantie wel iets bijzonders meegemaakt. En natuurlijk moest Sanne een heleboel vragen

beantwoorden. Ze vertelde uitgebreid wat ze allemaal had beleefd in Zoetmegen. Vooral toen ze vertelde dat ze op een avond was weggelopen, hingen haar klasgenoten aan haar lippen.

‘Daarna was Nathalie erg aardig voor me,’ zei Sanne. ‘En mijn gastouders waren ook heel lief.’

‘Waarom ben je dan bij ze weggegaan?’ wilde Lars weten.

Sanne haalde haar schouders op. ‘Omdat ik toch liever thuis ben.’

‘En omdat je niet zonder ons kunt,’ vulde Marieke grijnzend aan. ‘Je hebt ons vast ontzettend gemist.’

‘Dan hoop ik dat Sanne de rekensommen ook heeft gemist,’ zei de juf. ‘Want daar gaan we ons nu mee bezighouden.’

Even later was iedereen rustig aan het werk. Het kostte Sanne moeite om zich te concentreren. Opnieuw keek ze het lokaal rond. Het voelde allemaal heerlijk vertrouwd. De juf keek op en knikte haar vriendelijk toe. Sanne glimlachte en boog zich snel weer over haar werk. Ze wilde juf Carla laten zien wat ze de afgelopen maanden allemaal had geleerd. Dus begon ze vol goede moed aan het eerste rijtje sommen.

Sanne keek naar Fleur, die met haar nieuwe balkoefening bezig was. Ze had nog geen enkele fout gemaakt. Nu maakte

ze een prachtige zweefstand. Heel even was er een kleine wankeling, maar gelukkig herstelde ze zich.

Sanne trainde voor het eerst weer mee met de turnploeg van juf Gerrie. De juf had haar bij binnenkomst vriendelijk toegeknikt. 'Welkom terug. Ik hoop dat je het hier weer snel naar je zin zult hebben.' Ook haar vroegere turnvriendinnen waren blij geweest haar weer te zien. 'En nu ga je niet meer bij ons weg,' had Sophie gezegd. 'Je bent hier en je blijft hier.' Nadat Sanne al hun vragen had beantwoord, waren ze aan de slag gegaan.

'Sanne, jij bent.' Marieke gaf haar vriendin een duwtje in de richting van de balk.

Sanne klom erop en maakte wat pasjes en sprongetjes.

'Laat eens iets moeilijks zien!' riep Fleur.

'Ja,' viel Marieke haar bij. 'Iets wat je daar hebt geleerd.'

'Ik moet eerst weer aan deze balk wennen,' antwoordde Sanne. 'Hij voelt heel anders aan dan de balk in de zaal van meneer Verkerk.' Even later maakte ze toch een radslag op de smalle balk.

'Zie je wel,' merkte Fleur op. 'Het went hartstikke snel.'

Voorzichtig maakte Sanne een boogje achterover.

Juf Gerrie kwam aanlopen. 'Doe vandaag maar rustig aan,' zei ze waarschuwend. 'Laat je niet opjagen door die meiden, hoor.'

Sanne knikte, en sprong van de balk af.

‘We hebben hier nu eenmaal niet zulke goede toestellen,’ zei de juf. ‘Dat zal niet meevallen, nu je de turnzaal van meneer Verkerk gewend bent.’

‘Het geeft niet,’ zei Sanne. ‘Daarvoor turnde ik ook altijd op deze toestellen.’ Ze ging op de bank zitten. Haar gedachten dwaalden af naar de turnzaal van meneer Verkerk. Die zaal was veel groter en mooier dan dit zaaltje. Toch voelde ze geen heimwee. Ze vond het heerlijk om doordeweeks weer thuis te zijn. In de laatste week van de kerstvakantie had ze de beslissing genomen. ‘Ik denk dat ik toch maar hier blijf,’ had ze haar ouders laten weten. ‘Weet je het zeker?’ was hun reactie geweest. ‘Je hebt nog een paar dagen de tijd om na te denken.’ Twee dagen later had ze de knoop doorgehakt: ze zou stoppen met topturnen. De laatste dagen van de vakantie hadden haar ouders een heleboel moeten regelen.

‘Hé, Sanne.’ Marieke keek haar verontwaardigd aan. ‘Zit je te slapen, of zo? Ik vroeg wat je van mijn oefening vindt.’

‘O, sorry. Ik, eh... Ja, erg mooi.’

Marieke keek haar spottend aan. ‘Ik wed dat je er niets van hebt gezien. Waar zat je met je gedachten?’

‘In Zoetmegen,’ bekende Sanne.

‘Waarom ben je nou precies gestopt met topturnen?’ wilde Fleur weten. ‘Had dat soms ook met Nathalie te maken?’

‘Nee, helemaal niet,’ antwoordde Sanne. ‘Op het laatst konden we heel goed met elkaar opschieten. En de trainingen bij

meneer Verkerk vond ik ook leuk, maar wel erg zwaar. Ik had veel minder tijd voor andere dingen.'

'Maar je was de weekenden toch altijd bij je ouders?'

'Echt niet het hele weekend, hoor. Eerst moest ik zaterdagochtend nog trainen. Dan was ik pas 's middags thuis. En zondagavond moest ik alweer terug, omdat ik maandagochtend al vroeg moest trainen. Mijn gastouders waren heel aardig, hoor, maar ik was tóch liever thuis.'

'Dat kan ik me voorstellen,' zei Fleur. 'Ik zou ook niet in zo'n vreemd gezin willen zitten.'

'Dames, gaan jullie nog wat doen?' Juf Gerrie stond ineens voor hun neus. 'Als we over twee minuten gaan wisselen, mogen jullie naar de brug.'

'Dan kunnen we nog twee minuten kletsen,' zei Marieke.

De juf glimlachte. 'Nou, vooruit dan maar. Maar vanaf morgen wordt er weer hard gewerkt.'

'Zal ik nog wat te drinken voor ons pakken?'

'Ja, lekker. Dan probeer ik nog een paar vragen te beantwoorden.' Milan pakte zijn boek van de grond.

Even later kwam Sanne de kamer weer in. Op een dienblaadje stonden twee volle glazen. 'Gelukt?' vroeg ze.

Milan knikte. 'Ik heb er twee beantwoord. Hier, schrijf maar over.' Hij legde zijn schrift op haar stoel. 'Echt belache-